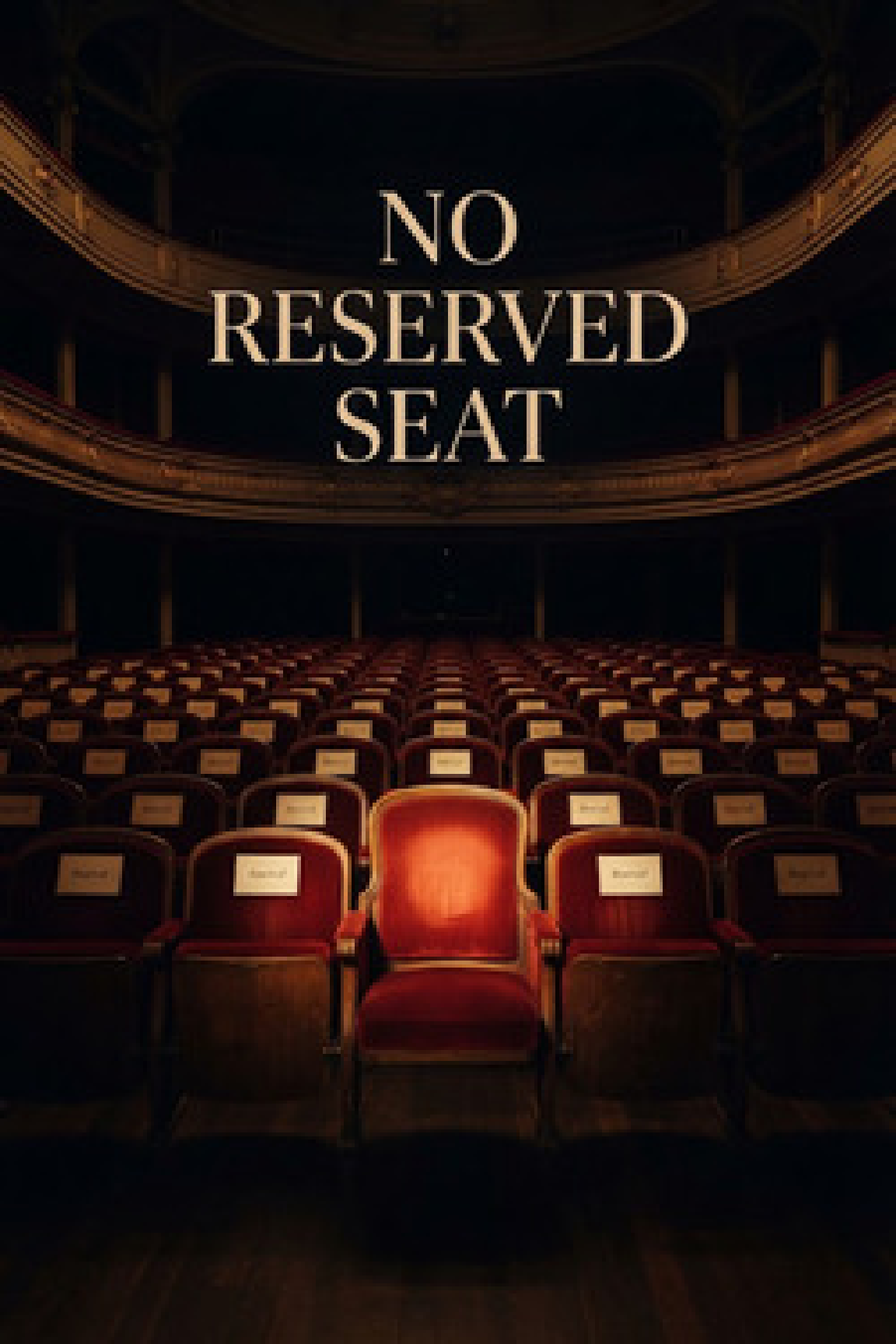
NO
RESERVED
SEAT

PARS II

LIMEN 10

Nulla Sedes Reservata

Per multos annos credidi narrationes ad explicandum valere.

Explicare eventum.

Explicare vitam.

Explicare electionem.

Explicare errorem.

Erat persuasio naturalis.

Quotiens librum legimus, fabulam audimus aut vitam scriptam observamus, responsum invenire exspectamus.

Praeceptum.

Conclusionem.

Significationem ordinatam.

Deinde aliud inveni.

Narrationes maximae non explicant.

Agnoscunt.

Non tibi dicunt quid cogites.

Te faciunt oculos tollere et dicere:

“Ego quoque.”

Res parva est.

Attamen omnia mutat.

Nam, quo momento nos in aliqua re agnoscimus, spectatores esse desinimus.

Participes fimus.

Hic liber, haec limina, hic longus transitus non scripta sunt ut admirationem crearent.

Admiratio fragilis est.

Breviter durat.

Ex intervallo vivit.

Ego aliud volebam.

Propinquitatem volebam.

Propinquitas tum solum nascitur cum homo fragmentum sui intra historiam alterius agnoscit.

Non refert terra.

Non refert lingua.

Non refert religio.

Non refert ars.

Quod valet est agnitio.

In cursu vitae meae multos fines transii.

Geographicos.

Negotiales.

Proprios.

Et singulis vicibus ad eandem conclusionem perveniebam.

Homines multo similiores sunt quam credunt.

Mutantur verba.

Mutantur consuetudines.

Mutantur traditiones.

Sed eaedem manent quaestiones.

Timor.

Amor.

Absentia.

Spes.

Responsabilitas.

Iactura.

Inquisitio significationis.

Ideo narratio uno loco scripta in altera parte mundi intellegi potest.

Non quia culturam narrat.

Quia condicionem humanam narrat.

Cum fragmenta experientiae meae componere coepi, non fingebam fabularum seriem.

Non fingebam narrandi structuram.

Ne finem quidem itineris fingebam.

Simpliciter intellegere conabar quid mansisset.

Post laborem.

Post itinera.

Post probationes.

Post homines conventos.

Post annos.

Responsum lente advenit.

Multo minus manserat quam putabam.

Et multo plus quam fingebam.

Manserant principia.

Necessitudines.

Documenta.

Praesentiae.

Responsabilitates acceptae.

Fides servatae.

Et ante omnia manserat aliquid quod definire non poteram.

Genus fili.

Nexus invisibilis inter experientias specie remotas.

Idem filum quod fortasse etiam vitam tuam comitatum est.

Nam omnis vita textum secretum possidet.

Initio eum non videmus.

Nimis occupati sumus vivendo.

Currendo.

Respondendo.

Aedificando.

Deinde, quodam puncto, tempus nobis intervallum satis magnum concedit.

Et tandem formam observare incipimus.

Non perfectam.

Non rectam.

Sed veram.

Fortasse haec causa est cur narremus.

Non ut doceamus.

Ut agnoscamus.

Agnoscere quod fuit.

Quod esse pergit.

Quod tradi meretur.

Saepe me rogant quid sit nuntius.

Verum est unum solum non esse.

Omnis lector alia ianua intrabit.

Alius se in patre agnoscet.

Alius in filio.

Alius in iactura.

Alius in renascendo.

Alius in itinere.

Alius in morbo.

Alius in firmitate.

Alius in amore.

Historia eadem est.

Aditus mutatur.

Et sic bene est.

Nam nulla narratio omnino eius est qui eam scribit.

Quo momento legitur, fit etiam eius qui eam transit.

Didici hanc transformationem vereri.

Eam non regere.

Eam non dirigere.

Eam fieri sinere.

Denique omnis lector librum quem ante se habet rescribit.

Utens experientia sua.

Utens vulneribus suis.

Utens memoria sua.

Ideo nulla lectio ultima est.

Sunt milia lectionum possibilium.

Omnes legitimae.

Omnes verae.

Omnes humanae.

Huc progressus, post omnia haec limina, necessitatem non sentio cuiquam persuadendi.

Nihil demonstrare debeo.

Approbationem quaerere non debeo.

Monumentum aedificare non debeo.

Mihi satis est facultas simplicior.

Ut aliquis, has paginas legens, punctum contactus inveniat.

Agnitionem.

Echo.

Sententiam.

Locum.

Silentium.

Aliquid quod eum cogitare faciat:

“Non solus ego sum.”

Fortasse hoc est verum munus omnis narrationis dignae quae narretur.

Minuere intervallum inter homines.

Vel paucis momentis.

Vel paucis paginis.

Vel uno limine.

Nam in fine viae, cum tituli momentum amittunt, cum numeri pulvis fiunt et cum tempus opus suum facere incipit, una sola quaestio manet.

Non quem admiratus sis.

Non quem secutus sis.

Non quem imitatus sis.

Sed quem agnoveris.

Et ideo hoc limen exsistit.

Non ut conclusio.

Non ut invitatio.

Non ut praeceptum.

Sed ut facultas.

Si per has paginas aliquid tuum invenisti, iam ianua aperta est.

Veniam petere non debes.

Nihil demonstrare debes.

Eam solum transire debes.

Intra si te agnoscis.